

השופט ברנזון מקבר צ'ק בדיקה לפני מירוק'סטים

האוי"ם, בה עשוי להיווצר, בפעם הראשונה, רוב של שני שלישים בעד החלטה תקיפה נגד ישראל, בתוספת מינוי אפוסטרופוס בינ-לאומי על נכסי הנפקדים.

מפלגות

לא כסף, לא טוב

קשה היה להאמין כי ישנם במדינה אנשי שים כה רבים המתעניינים בבחירות לכנסת החמישית. עשרות רבות של עסקנים מכל הדרגות, ח"כים, עתונאים, נציגי עדות שיי"כים עטורייכפיות מילאו את שלושת החדרים של התעודה המרכזית לבחירות ביפו. אילו היתה להם ברירה, לא היו באים. אך חוק הבחירות חייב אותם. כי ביום שני האחרון, בין השעות ארבע ושבע אחר הצהריים, בא לקיצו המועד הסופי של פרק הזמן בו מותר היה להגיש רשימות של מועמדים לכנסת החמישית.

באולם הגדול, שלבש צורה של ספק בית משפט ספק תיאטרון זעיר, ישבה התעודה. את המקום המרכזי תפס הו"ר, שופט בית המשפט העליון, צבי ברנזון. לבוש חליפה אפורה, כשצווארון חולצתו הלבנה פתוח, קיבל את רשימות המועמדים — כמו שופט במירוק'סטים, לפני מתן האות לזינוק. וכמו במירוק'סטים, חלה גם כאן חובה לברוק היטב את המועמדים, לפני שירשפה להם לעלות על המסלול. בדיקה זו סיפקה כמה רגעים של שעשוע ועניין, במערכת בחירות משעממת וחותרת. **בכל הכבוד — מפא"י.** עד לאותו רגע הספיקו ארבע רשימות בלבד להגיש את מועמדיהן: מק"י, הליברלים, ושתי גררי רות ערביות של מפא"י — שיתוף ואחווה וקידמה ופיתוח.

עתה, ביום האחרון, מיהרו היתר להבטיח את השתתפותן. הראשון שניגש לשופט ברנזון היה גבר נאה, שבא במיוחד מנצרת. דאוד חורי הוא בעל-אמצעים, המרגיש את עצמו מקופח. הוא אסף 750 חתימות, הקים רשימה עצמאית בשם שוחרי הדמוקרטיה, ובא ליפו. בכיסו היה מוכן סכום של 5000 ל"י במזומנים, אם לא יעבור את אחוז החסות — יאבד את הכסף. אחריו באה עוד רשימה עצמאית. האיש העומד בראשה היה פעם חבר כנסת של מפא"י. אך משהורחק בצורה מעליבה, החליט סאלח כניפס הדרוזי לנקום את כבודו. הוא חתר בשם קידמה ועבודה והגיש את רשימתו.

ארבע הרשימות שלאחר מכן לא כללו שום הפתעה. היו אלה רשימות פאג"י, מפ"אי, אחדות העבודה ומפ"ם. שוב הוכנסו מועט חיים ושעשוע למהלך העניינים. על כן הועדה הופיעו נציגי התאחדות התימנים בישראל. הם באו להגיש רשימה משלהם.

ישעיהו שאלתיאל הגיח בפני השופט את רשימת המועמדים, יחד עם רשימת 750 החותמים. גם כסף הביא. זאת בכלל לא בעיה, הכסף. הוא לא אמר זאת לשופט, אך כאשר נשאל על-ידי העתונאים השיב: "בחדאי שאנחנו רוצים באות ל"י. זאת ה"אות שלנו מאז ומתמיד. גם הליברלים רוצים אותה. באמת? מה זה ליברלים?" שאלו אותו: "מר שאלתיאל, נכון שאתה חבר מפא"י?"

"אני חבר מפא"י בכל הכבוד", השיב. למפא"י כדאי לסכן 5000 ל"י בנסיון לשלול מהליברלים את האות הנכספת.

(המשך בעמוד 6)

בסדרה

העם

על הגבול

מעולם לא נתגלה הנזק החמור, שהביא נביא-השקר של הבטחוננים לבטחון המדינה, בצורה כה ברורה, כמו השבוע. לאורך הגבול הצפוני של המדינה ירקו המיקלעים (ראה עמודים 67). אילו קרה הדבר לפני שנה, היתה המדינה כולה נאחזת התלהבות מלחמתית.

השבוע הגיב האזרח הישראלי בצורה לגמרי אחרת. התגובה הראשונה היתה: שמה זה תעלול-בחירות של בן-גוריון ונערי-החצר? איש לא יכול היה לשכוח כי בשיא פרשת לבון האשימו חסידי פרס וחסידי לבון איש את רעהו בייזום פרובוקציות בטחוניות על הגבול, לשם רכישת לב קציני צה"ל. אם היה הדבר אפשרי אז, מדוע אין הוא אפשרי עתה, כאשר נערי-החצר של בן-גוריון לוחצים על קיומם הפוליטי?

פטריות-לחי לחיילים. גם דעת-הקהל העולמית לא הודעתה הפעם. עתונים זרים פירסמו את הודעות ישראל בצד הודעות ראדיו קאהיר, שטען בגלוי כי המתוחות היא תוצאת פעולות-פרובוקציה ישראליות ומסירתה לעזור לוויד בן-גוריון לנצח בבחירות. עמדה כללית זו היא סכנה לבטחון המדינה. היא סטיית-לחי לחיילים המסכנים את גופם למען המדינה. היא מגלה את הסכנה האמיתית הצפונה בהופעת הבטחוננים הציני, ה"ח"ס את איומון ההמונים בהנהגה הלאומית. היא עלולה להתנגס במדינה בצורה מחרידה, אם תהיה צפויה לה, אי-פעם, סכנה צבאית ברכה אחת יש בתקריות אלה, ערב הבהירות: הן מדגישות את הצורך הבטחוני ההיוני בטיהור האחירה בצמרת המדינה, ובסילוק סותריי-הבטחון המפיצים סביבם את ריח-הבאשים של קנוניות.

יחסים מרחביים

ענין פרטי בהחלט

מה אמר הנשיא קנדי בחודש שעבר לדודי בן-גוריון?

בן-גוריון עצמו לא גילה זאת לאיש. בי שובו ארצה, העמיד פנים כאילו נעלב עד למצמקי לבו מן הטענה שנסע לאמריקה רק כדי לרכוש קולות בישראל. באמתלה זו, סירב למסור לחברי הממשלה פרטים על שיחותיו. הוא נהג כמלך בימי הביניים, הם עסקו הפרטי, ושאינו חייב תשובה לאיש.

מדוע פחד בן-גוריון לגלות את פרטי השיחה? ככל שעברו הימים, כן נתגבשה תשובה ברורה יותר. בן-גוריון פשוט לא העז להודות בפני הבוחר הישראלי על מעשיו מעבר לים.

"הסכמה מלאה". אחרי שיחתו עם קנדי, הכריז בן-גוריון כי הצעות הנשיא האמריקני, ביחס לפליטי ערב, "הן טובות — אם הערבים יקבלו אותן." ואילו הוא עצמו, כך טען, הגיע להסכמה מלאה עם קנדי.

מה הן הצעות קנדי? השבוע הדליף אותן הנשיא האמריקאי עצמו לנו יורק טיימס, שפירסם אותן בהרחבה. תוכנן: מתן הזכות לכל פליט לבחור בין שיבה לשטח ישראל, לבין קבלת פיצויים. הפליטים שיבחרו בקבלת פיצויים, ייושבו בארצות-ערב ובארצות מעבר לים. ועדה ישראלית-ערבית תאריך כל פליט, תודא את רצונו לחיות בשלום עם שכניו בישראל. אמריקה תממן את המיבצע כולה, שיבוצע שלב-שלב, כשככל שלב יתרום גם ישראל וגם מדינות ערב תרומה שחה להשכנת השלום במרחב.

לדברי המקורות האמריקאיים, כבר נתקב"לה הסכמה התחלתית מצד ישראל ורע"ם לתוכנית זו. דבר שעודד את הנשיא קנדי מאוד. במילים אחרות: הממשלה האמריקאית סבורה כי דויד בן-גוריון הסכים לתוכנית זו בשיחתו עם קנדי, וכי הסכמתו זו הובעה על-ידו פומבית בהכרתו בניו-יורק.

"פצצת-זמן אטומית". מאז שובו ל"ארץ, לא אישר ולא הכחיש ראש-הממשלה את הגירסה הזאת. הוא פשוט שתק.

בעזרת שתיקה זו, העמידו תועמלני מפא"י בכל רחבי הארץ פנים כאילו עדיין מתנגדת מפא"י בחימה שפוכה אף להחזרתו של פליט ערבי אחד. "בעיית הפליטים היא פצצת-זמן אטומית!" הרעים לוי אשכול, לא חוזר שום פליט! חזרה אחריו המקהלה כולה. כאלו לא קרה כלום. האשימו דוברי מפא"י את מפ"ם וחסידי גולדמן בכך שהם מוכנים לבגוד במולדת ולהחזיר פליטים.

כאשר נתכנסה השבוע ממשלת ישראל, סירב בן-גוריון שוב, בבואו לדוח לה על שיחתו. תחת זאת הרצה בפני השרים על טכטי ממשלת ישראל בעצרת הקרובה של

היא..

"BLENDED"

20 סיג' 75 א.א.

סיגריות פילטר
KING SIZE

תוצרת דובק - ערבות לטיב

פרסום רב יקבסון

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, סלטון 26785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ ת"א, טין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.